

לפרשת "וישלח" (2)

א. כמה גדול כוחה של אהבת אחים: יעקב ועשו, אחרי שנים של פירוד ופחד, מגלים זאת במפגש של שלום; שכם בן חמור מגלה זאת במרמה ובמלחמה.

ב. ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בכנות הארץ: וירא אתה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אתה וישכב אתה ויענה: ותדבק נפשו בדינה בת יעקב ויאהב את הנער וידבר על לב הנער: [בראשית לד, 1 - 3]

ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרב ויבאו על העיר בטח ויהרגו כל זכר: ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו: בני יעקב באו על החללים ויבזו העיר אשר טמאו אחותם: את צאנם ואת בקרם ואת חמריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו: ואת כל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבזו ואת כל אשר בפית: ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאי שני בישב הארץ בפנעני ובפרזי ואני מתי מספר ונאספו עלי והפוני ונשמדתי אני וביתי: ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו: [בראשית לד, 25 - 31]

ג. היא רצתה לצאת החוצה, להתרחק, והם גררו בכח פנימה, אל הבית, לעולמי עד. מרוב אהבתם, רצחו האחים את המגן, המפרנס, האוהב של אחותם. מרוב אהבתם, גזרו בני יעקב על דינה, חיים של ערירות וכאב.

ד. לנתיבך הנעלם / ח.ג. ביאליק

באשר את שם – ה"י ברוכה ממקומך!
עמך אנכי בסערה, אחותי!
ואם את עזז סער ואני כבד חלמות –
עד ראש גבעות עולם ועד ירפתי תהמות
ירדפה יגון כל-לילותי וימי;
ונישוא אברותיך – ואת גם לא תראי –
אנכי, ענן זעף קודר, ערירי,
אל אשר תשוטי אשרך פעמי,
ובפרשי ממרומי, ובאשר אבאה,
צל מגור ושאה –
אפלח לב-עולם בברקי ורעמי
ואחיהו בגשמי
ובשירי.

לנתיבך הנעלם פסופה זנקת
ותפרצי פתאם בית-פלאך,
ומסביבות אהלי לנצח מחקת
את-עקבות פעמיך וצלך;
במנוסת בהלה לדרך יצאת,
ובצאתך – עם צרורך למרסק נשאת
את-מצהלות צחוקך – את-פעמון זהבה,
את-להבות גילך ומדורות לבבה;
אך אחת נשית: ברכת שלומי ושלומך,
ובחפזך ותשי
בזוית קטונה גם נעל של משי,
ועל אדן החלון – אגדת חבצלותי
וצרור חלמותי
ואותי – –